JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS

ELEANOR SHARPSTON

17 päivänä heinäkuuta 2008 [1]

1. Tässä EY 226 artiklaan perustuvassa menettelyssä komissio katsoo, ettei Espanjan kuningaskunta ole noudattanut kahdelta osin direktiivin 2000/35 (jäljempänä direktiivi) [2] 3 artiklan 1, 2 ja 4 kohdan mukaisia velvoitteitaan. Komissio väittää ensinnäkin, että direktiivin täytäntöönpanoa varten annetun kansallisen säännöksen nojalla tiettyjen tuotteiden maksuaikaa voidaan pidentää 60 päivästä 90 päivään siten, ettei maksuviivästykseen sovelleta ilman eri toimenpiteitä suurempaa korkokantaa kuin mitä direktiivin 3 artiklan 2 kohdan mukaan olisi sovellettava tällaisessa tapauksessa. Toiseksi komissio toteaa, että Espanja on lykännyt 60 päivän määräajan täysimääräistä voimaantuloa 1.7.2006 asti, vaikka direktiivissä, jossa edellytetään täytäntöönpanoa 8.8.2002 mennessä, ei säädetä sen säännösten osittaisesta tai asteittaisesta soveltamisesta.

Asiaa koskeva lainsäädäntö

Direktiivi

2. Direktiivin tavoitteena on torjua kaupallisissa toimissa tapahtuvia maksuviivästyksiä, joista aiheutuu rasitteita erityisesti pienille ja keskisuurille yrityksille. [3]

3. Johdanto-osan 18 perustelukappaleessa todetaan, että direktiivissä ”huomioidaan pitkiä sopimukseen perustuvia maksuaikoja koskeva kysymys sekä erityisesti se, että on tiettyjä sopimustyyppejä, joiden osalta pitempi maksuaika yhdistettynä sopimusvapauden rajoittamiseen tai korkeampaan korkoon saattaa olla perusteltua”.

1 – Alkuperäinen kieli: englanti.

2 – Kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten torjumisesta 29.6.2000 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2000/35/EY (EYVL L 200, s. 35).

3 – Johdanto-osan seitsemäs perustelukappale.

4. Johdanto-osan 19 perustelukappaleessa todetaan, että direktiivillä olisi estettävä sopimusvapauden väärinkäyttö velkojan vahingoksi, ja luetellaan seikkoja, joita voidaan pitää tällaisena väärinkäyttönä.

5. Direktiivin 2 artiklan 2 kohdassa ”maksuviivästys” määritellään ”sopimukseen tai lakiin perustuvan maksuajan ylittämiseksi”.

6. Direktiivin 3 artiklan otsikkona on ”Viivästyskorko”. Siinä säädetään seuraavaa:

”1. Jäsenvaltioiden on huolehdittava siitä, että:

a) sopimuksessa määrät[yst]ä maksupäiv[äst]ä tai siinä määrätyn maksuajan päättymistä seuraavasta päivästä lukien on maksettava d alakohdan mukaista korkoa;

b) jos maksupäivää tai maksuaikaa ei ole määrätty sopimuksessa, korkoa on maksettava ilman, että maksumuistutus on tarpeen

i) 30 päivän kuluttua siitä päivästä, jona velallinen on vastaanottanut laskun tai sitä vastaavan maksuvaatimuksen, tai

ii) mikäli laskun tai sitä vastaavan maksuvaatimuksen vastaanottamispäivästä ei ole varmuutta, 30 päivän kuluttua tavaran tai palvelun vastaanottamispäivästä, tai

iii) mikäli velallinen vastaanottaa laskun tai sitä vastaavan maksuvaatimuksen aiemmin kuin tavarat tai palvelun, 30 päivän kuluttua tavaran tai palvelun vastaanottamisesta, tai

iv) mikäli laissa tai sopimuksessa määrätään hyväksymis- tai tarkistusmenettelystä, jolla tavaran tai palvelun sopimuksenmukaisuus on todettava, ja mikäli velallinen vastaanottaa laskun tai sitä vastaavan maksuvaatimuksen ennen tällaista hyväksymistä tai tarkistusta tai hyväksymis- tai tarkistuspäivänä, 30 päivän kuluttua viimeksi mainitusta päivästä;

– –

d) viivästyskorko (’lakisääteinen korko’), jota velallisella on velvollisuus maksaa, on Euroopan keskuspankin viimeisimpään perusrahoitusoperaatioonsa ennen kyseisen puolivuotiskauden ensimmäistä kalenteripäivää soveltama korko [4] (’viitekorko’) korotettuna vähintään seitsemällä prosenttiyksiköllä (’marginaali’), jollei sopimuksesta muuta johdu. – –

– –

2. Jäsenvaltiot voivat tiettyjen kansallisessa lainsäädännössä määriteltävien sopimustyyppien osalta pidentää aikaa, jonka jälkeen korko tulee maksettavaksi, enintään 60 päivään, jos ne estävät sopimusosapuolia ylittämästä kyseistä määräaikaa tai jos ne määräävät pakollisen koron, joka huomattavasti ylittää lakisääteisen koron.

4 – Sellaisena kuin se on määriteltynä direktiivin 2 artiklan 4 kohdassa.

3. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että maksupäivää tai maksuviivästyksen seurauksia koskevaa sopimusta, joka ei ole 1 kohdan b, c tai d alakohdan tai 2 kohdan säännösten mukainen, joko ei voida panna täytäntöön tai että se antaa oikeuden vaatia vahingonkorvausta, jos se – – on selvästi kohtuuton velkojaa kohtaan. – – Jos tällaista sopimusta pidetään selvästi kohtuuttomana, noudatetaan lakisääteisiä ehtoja, jolleivät kansalliset tuomioistuimet määrää muita ehtoja, jotka ovat kohtuulliset.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että velkojien ja kilpailijoiden etujen mukaisesti on käytettävissä riittäviä ja tehokkaita keinoja, joilla estetään 3 kohdassa tarkoitettujen selvästi kohtuuttomien ehtojen käytön jatkaminen.

– –”

7. Direktiivin 6 artiklan 1 kohdassa säädetään, että jäsenvaltioiden on saatettava direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 8.8.2002. Direktiivin 6 artiklan 2 kohdan nojalla jäsenvaltiot voivat pitää voimassa tai saattaa voimaan säännöksiä, jotka ovat velkojalle edullisempia kuin direktiivin noudattamiseksi on tarpeen.

Espanjan lainsäädäntö

8. Direktiivi saatettiin osaksi Espanjan lainsäädäntöä kaupallisissa toimissa tapahtuvien maksuviivästysten torjumisesta 29.12.2004 [5] annetulla lailla 3/2004 (jäljempänä laki 3/2004). [6]

9. Lain 3/2004 4 §:n 1 momentissa säädetään, että maksuaika on joko osapuolten ”voimassa olevien säännösten mukaisesti” sopima maksuaika tai, mikäli tällaista sopimusta ei ole tehty, 4 §:n 2 momentissa säädetty maksuaika. Edellä mainitussa säännöksessä vahvistetaan 30 päivän määräaika samaa sanamuotoa käyttäen kuin direktiivin 3 artiklan 1 kohdan b alakohdan i–iv alakohdassa.

10. Lain 3/2004 7 §:n 1 momentissa säädetään, että viivästyskorko on joko osapuolten sopima viivästyskorko tai, mikäli tällaista sopimusta ei ole tehty, lakisääteinen korko, josta säädetään 7 §:n 2 momentissa, jolla puolestaan pannaan olennaisilta osin täytäntöön direktiivin 3 artiklan 1 kohdan d alakohdassa säädetty lakisääteisen koron määritelmä.

11. Lain 3/2004 9 §:n 1 momentin nojalla osapuolten tekemät maksuaikaa tai maksuviivästysten seurauksia koskevat sopimukset, joissa poiketaan 4 §:n 2 momentissa säädetystä viivästysajasta tai 7 §:n 2 momentin mukaisesta lakisääteisestä korosta, ovat mitättömiä, jos ne ovat selvästi kohtuuttomia velkojaa kohtaan.

12. Laissa 3/2004 on numeroitujen pykälien lisäksi joitakin muita säännöksiä. Lain 3/2004 ensimmäisessä ”lisäsäännöksessä” säädetään, että tavarantoimittajille suoritettaviin maksuihin, joita säännellään vähittäiskaupasta 15.1.1996 annetulla lailla 7/1996 (jäljempänä laki 7/1996), [7] sovelletaan pääasiallisesti aiemmin annetun lain 17 §:ää ja että myöhemmin annettu laki on luonteeltaan täydentävä.

13. Lain 3/2004 toisen ”loppusäännöksen” ensimmäisessä osassa muutetaan lain 7/1996 17 §:ää.[[8]] Kyseisessä pykälässä säädetään merkityksellisin osin nyt seuraavaa:

”1. Nimenomaisen sopimuksen puuttuessa vähittäiskauppiaiden on maksettava osta-

5 – Komissio nosti EY 226 artiklan nojalla Espanjaa vastaan kanteen direktiivin täytäntöönpanon viivästymisen vuoksi (asia C-384/03). Komissio peruutti kanteensa, kun Espanja antoi lain 3/2004. Yhteisöjen tuomioistuin poisti asian C-384/03 tuomioistuimen rekisteristä 28.4.2005 annetulla määräyksellä (EUVL C 182, s. 33).

6 – BOE nro 314, 30.12.2004.

7 – BOE nro 15, 17.1.1996, s. 1243.

8 – Lain 3/2004 johdanto-osan mukaan lain 7/1996 17 §:n 3 momenttia oli muutettava kohtuuttomia ehtoja koskevien säännösten vuoksi, jotta tavarantoimittajille suoritettavat maksut voitiin mukauttaa myöhemmän lain säännösten mukaisiksi.

mansa tuotteet 30 päivän kuluessa toimituspäivästä.

– –

3. Tuoreiden elintarvikkeiden ja pilaantuvien tuotteiden osalta maksua ei voida missään tapauksessa lykätä yli 30 päivällä. Muiden elintarvikkeiden ja kulutushyödykkeiden osalta maksua ei voida lykätä yli 60 päivällä, jollei siitä ole tehty nimenomaista sopimusta, jossa määrätään, että tavarantoimittaja saa pitempää ajanjaksoa vastaavan taloudellisen korvauksen. Maksua ei saa missään tapauksessa lykätä yli 90 päivällä.

– –

5. Viivästyskorkoa on joka tapauksessa maksettava ilman eri toimenpiteitä sopimuksessa määrättyä maksupäivää seuraavasta päivästä lukien tai, mikäli sopimusta ei ole tehty, siitä päivästä lukien, jona maksu on suoritettava edellä 1 momentissa olevien säännösten nojalla. Tässä tapauksessa korkojen määrittämiseksi sovelletaan [lain 3/2004] 7 §:ssä säädettyä korkokantaa, elleivät osapuolet ole sopineet muusta korosta, joka ei missään tapauksessa voi olla pienempi kuin lakisääteinen korko korotettuna 50 prosenttiyksiköllä.”

14. Lain 3/2004 toisen ”loppusäännöksen” toisessa osassa on siirtymäsäännös, jonka nojalla lain 7/1996 (sellaisena kuin se on muutettuna) 17 §:n 3 momentissa säädettyä 60 päivän enimmäismääräaikaa on sovellettava 1.7.2006 lähtien. Siihen asti ”muiden kuin tuoreiden tai pilaantuvien elintarvikkeiden ja kulutushyödykkeiden osalta maksua ei voida lykätä yli 90 päivällä tuotteiden toimittamisesta”.

Oikeudenkäyntimenettely

15. Komissio sai kantelun, jonka mukaan direktiiviä ei ole saatettu asianmukaisesti osaksi Espanjan lainsäädäntöä. Komissio lähetti 13.7.2005 Espanjalle virallisen huomautuksen, jossa todettiin, että laki 3/2004 on osittain direktiivin 3 artiklan vastainen, koska sen nojalla muun muassa joidenkin elintarvikkeiden ja kulutushyödykkeiden maksuaikaa voidaan pidentää 90 päivään ja koska maksuaika rajoitetaan 60 päivään vasta 1.7.2006 alkaen.

16. Koska komissio ei saanut vastausta huomautukseensa, se antoi 19.12.2005 perustellun lausunnon.

17. Otettuaan huomioon Espanjan 7.2.2006 perusteltuun lausuntoon antaman vastauksen komissio nosti 15.9.2006 nyt esillä olevan kanteen.

18. Komissio vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

– toteaa, että Espanjan kuningaskunta ei ole noudattanut direktiivin 3 artiklan 1, 2 ja 4 kohdan mukaisia velvoitteitaan, koska se on sallinut lailla 3/2004 90 päivän määräajan muiden kuin tuoreiden tai pilaantuvien elintarvikkeiden ja kulutushyödykkeiden maksamiselle ja lykännyt tiettyjen säännösten voimaantuloa 1.7.2006 asti

– velvoittaa Espanjan kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

19. Komissio väittää kanteessaan, että 90 päivän maksuajalla rikotaan nimenomaisesti 3 artiklan 1 ja 2 kohtaa kun taas voimaantulon lykkäämisellä rikotaan 3 artiklan 1, 2 ja 4 kohtaa.

20. Komissio pyysi suullista käsittelyä, joka pidettiin 13.2.2008.

Rikotaanko 90 päivän maksuajalla direktiivin 3 artiklan 1 ja 2 kohtaa?

21. Komissio väittää, että Espanja on rikkonut 3 artiklan 1 ja 2 kohtaa. Komissio perustelee nähdäkseni kuitenkin ainoastaan jälkimmäisen säännöksen rikkomisen.

22. Komissio katsoo, että Espanja on käyttänyt direktiivin 3 artiklan 2 kohdassa säädettyä vaihtoehtoa ja määritellyt edellä mainitun säännöksen soveltamisalaan kuuluvan erityisen sopimustyypin eli muita kuin tuoreita tai pilaantuvia elintarvikkeita ja kulutushyödykkeitä koskevat sopimukset. Espanjan lainsäädäntö ei kuitenkaan ole 3 artiklan 2 kohdan edellytysten mukainen.

23. Komission väitteestä voidaan päätellä, että se katsoo Espanjan valinneen 3 artiklan 2 kohdassa säädetyn toisen vaihtoehdon salliessaan maksuaikojen pidentämisen 60 päivästä 90 päivään (koska ensimmäisessä vaihtoehdossa kielletään maksuaikojen pidentäminen yli 60 päivällä). Lain 7/1996 (sellaisena kuin se on muutettuna) 17 §:ssä ei kuitenkaan ”määrä[tä] pakollis[ta] kor[koa], joka huomattavasti ylittää lakisääteisen koron”, kuten toisessa vaihtoehdossa edellytetään. Velallisen on sen sijaan maksettava tavarantoimittajalle ”taloudellista korvausta” pidemmän maksuajan osalta. Komission mukaan kyseinen ilmaisu on epämääräinen ja tarjoaa velkojalle vain vähäisen suojan. Komissio katsoo näin ollen, että lain 7/1996 17 §:n 3 momentilla, sellaisena kuin se on muutettuna lailla 3/2004, rikotaan direktiivin 3 artiklan 2 kohtaa.

24. Espanja väittää, ettei lain 7/1996 17 §:n 3 momentilla ole tarkoitus panna täytäntöön direktiivin 3 artiklan 2 kohtaa. Sen avulla on kuitenkin tarkoitus saavuttaa direktiivin tavoitteet. Direktiivin johdanto-osan 18 ja 19 perustelukappaleen mukaan sopimusvapautta noudatetaan lähtökohtaisesti, jollei rajoituksista, joilla on tarkoitus estää sopimusvapauden väärinkäyttö velkojan vahingoksi, muuta johdu. Lain 7/1996 17 §:n 3 momentissa rajoitetaan sopimusvapautta säätämällä enimmäismaksuaikoja, joilla estetään vähittäismyynnin alalla yleisten pitempien, kohtuuttomien maksuaikojen käytön jatkaminen. Sillä näin ollen kielletään selvästi kohtuuttomat ehdot direktiivin 3 artiklan 4 kohdan mukaisesti. Lisäksi 6 artiklan 2 kohdan nojalla jäsenvaltiot voivat nimenomaisesti saattaa voimaan säännöksiä, jotka ovat velkojalle edullisempia kuin direktiivin noudattamiseksi on tarpeen.

Direktiivi

25. Ymmärrän esillä olevan asian kannalta merkitykselliset direktiivin säännökset seuraavasti.

26. Direktiivin 3 artiklan 1 ja 2 kohdan nojalla käyttöön otetussa järjestelmässä kaikissa tapauksissa on voitava vahvistaa viimeinen maksupäivä, jonka jälkeen velallisen on maksettava velkojalle korkoa.

27. Osapuolten on voitava lähtökohtaisesti määrätä maksupäivä tai maksuaika sopimuksessaan (3 artiklan 1 kohdan a alakohta).

28. Jäsenvaltioiden on säädettävä 30 päivän lakisääteisestä viivästysajasta, jota sovelletaan, jos osapuolet eivät ole käyttäneet edellä mainittua mahdollisuutta (3 artiklan 1 kohdan b alakohta).

29. Direktiivin 3 artiklan 2 kohdan nojalla jäsenvaltiot voivat vaihtoehtoisesti pidentää tiettyjen sopimustyyppien osalta tätä viiväs-

tysaikaa enintään 60 päivään, jos ne myös estävät sopimusosapuolia ylittämästä kyseistä määräaikaa tai jos ne määräävät pakollisen ennalta estävän koron kyseisen määräajan päätyttyä suoritetuille maksuille. Nämä molemmat edellytykset koskevat seikkoja, joista osapuolet voisivat normaalisti määrätä sopimuksella. On kuitenkin selvää, ettei 60 päivän määräajalla *sellaisenaan* rajoiteta sopimusvapautta vaan se on vaihtoehto direktiivin 3 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetylle viivästysajalle.

30. Tällainen viivästysajan pidentäminen 60 päivään on velkojille epäedullisempi kuin pääsääntöinen 30 päivän viivästysaika, jota sovellettaisiin muussa tapauksessa. Vastapainona mahdollisuudelle valita ”enintään 60 päivää” maksuajaksi jäsenvaltioiden on *joko* evättävä mahdollisuus sopia yli 60 päivän maksuajasta *tai* varmistettava, että (sopivatpa osapuolet muuten mitä tahansa) ”pakollista korkoa, joka huomattavasti ylittää lakisääteisen koron”, sovelletaan kaikkiin sopimuksessa määrättyihin määräaikoihin niiden päätyttyä. Molemmat näistä edellytyksistä ovat velkojille edullisempia.

Espanjan lainsäädäntö

31. Säännösten sanamuodon perusteella on selvää, että sekä lain 3/2004 4 §:ssä [9] että lain 7/1996, sellaisena kuin se on muutettuna lailla 3/2004, 17 §:n 1 momentissa [10] säädettyjä 30 päivän määräaikoja sovelletaan, mikäli osapuolten välillä ei ole tehty sopimusta. Ne ovat toisin sanoen lakisääteisiä viivästysaikoja. Nämä viivästysajat ovat selvästi direktiivin 3 artiklan 1 kohdan mukaisia.

32. Lain 7/1996 (sellaisena kuin se on muutettuna) 17 §:n 3 momentissa säädetään, että tuoreiden elintarvikkeiden ja pilaantuvien tuotteiden osalta maksua ”ei voida missään tapauksessa lykätä yli 30 päivällä”. Muiden elintarvikkeiden ja kulutushyödykkeiden osalta maksua ”ei saa missään tapauksessa lykätä yli 90 päivällä”. Poikkeukset eivät ole näin ollen sallittuja 30 päivän eivätkä 90 päivän määräajan kohdalla. Poikkeuksia sallitaan sitä vastoin muille elintarvikkeille ja kulutushyödykkeille määritetyn 60 päivän määräajan tapauksessa: maksua ”ei voida lykätä yli 60 päivällä, jollei siitä ole tehty nimenomaista sopimusta, jossa määrätään, että tavarantoimittaja saa – – taloudellisen korvauksen – –”.

33. Jotta komission kanne voi menestyä, komission on näytettävä toteen, että lain 7/1996 (sellaisena kuin se on muutettuna) 17 §:n 3 momentissa säädetyt sen riitauttamat 60 ja 90 päivän määräajat ovat 17 §:n 1 momentissa säädetyn 30 päivän viiväs-

9 – Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 9 kohta.

10 – Ks. edellä tämän ratkaisuehdotuksen 13 kohta.

tysajan pidennyksiä, samoin kuin direktiivin 3 artiklan 2 kohdassa säädetty 60 päivän määräaika on 3 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetyn 30 päivän viivästysajan vaihtoehtoinen pidennys.

34. Jos lain 7/1996 (sellaisena kuin se on muutettuna) 17 §:n 3 momentissa säädetyt 60 ja 90 päivän määräajat *eivät* ole 30 päivän viivästysajan pidennyksiä vaan niillä rajoitetaan ainoastaan osapuolten sopimusvapautta, ne ovat, kuten Espanja on todennut, velkojalle edullisempia kuin direktiivin noudattamisen edellyttämät säännökset. Nämä määräajat olisivat näin ollen sallittuja 6 artiklan 2 kohdan nojalla siitä riippumatta, mitä muita edellytyksiä niihin liitetään ja milloin ne tulevat voimaan.

35. Lain 7/1996 17 §:n 1 ja 3 momentin perusteella jälkimmäinen tulkinta on selvästi todennäköisempi. Kun nimenomaista sopimusta ei ole tehty, 17 §:n 1 momentissa vahvistetaan yleinen 30 päivän viivästysaika (eli pannaan näin ollen täytäntöön direktiivin 3 artiklan 1 kohdan a ja b alakohta), kun taas 17 §:n 3 momentissa säädetään, ettei maksua voida missään tapauksessa lykätä yli 30, 60 tai 90 päivällä riippuen kyseessä olevasta tuotetyypistä (60 päivän määräaikaa voidaan pidentää 90 päivään, mikäli on sovittu, että tavarantoimittaja saa korvauksen). Luonnollinen tulkinta on, että näillä kolmella määräajalla rajoitetaan osapuolten vapautta määrittää maksupäivä tai maksuaika sopimuksessaan.

36. Komissio ei ole esittänyt yhteisöjen tuomioistuimessa riittäviä perusteluja Espanjan lainsäädännön päinvastaiselle tulkinnalle, jonka mukaan 60 ja 90 päivän määräajat ovat osapuolten välillä tehdyn nimenomaisen sopimuksen puuttuessa sovellettavan 30 päivän viivästysajan pidennyksiä. Komissio ei ole näyttänyt toteen myöskään sitä, että Espanjan tuomioistuimet ovat tulkinneet kyseessä olevaa lainsäädäntöä tällä tavoin.

37. Edellä esitetyn perusteella en ole valmis katsomaan, että komissio on näyttänyt toteen, että Espanja rikkoo lainsäädäntötoimillaan direktiivin 3 artiklan 2 kohtaa.

Rikotaanko direktiivin 3 artiklan 1 kohtaa?

38. Komissio väittää kanteessaan lisäksi, että lain 7/1996 (sellaisena kuin se on muutettuna) 17 §:n 3 momentissa säädetty 90 päivän

pidennys on direktiivin 3 artiklan 1 kohdan vastainen, mutta se ei perustele, millä tavoin. Edellä esittämäni analyysin perusteella on selvää, ettei komissio ole nähdäkseni näyttänyt toteen, ettei lain 7/1996 (sellaisena kuin se on muutettuna) 17 §:n 1 momenttia sovelleta *poikkeuksetta kaikkiin sopimuksiin*. Edellä esitetyn perusteella direktiivin 3 artiklan 1 kohtaa ei ole rikottu.

40. Katson komission ensimmäistä väitettä koskevien päätelmieni perusteella, että myös toinen väite on hylättävä. Koska 60 päivän määräajalla ei panna täytäntöön mitään direktiivin säännöstä, Espanjalla ei ollut yhteisön oikeuteen perustuvaa velvoitetta saattaa kyseessä oleva määräaika voimaan direktiivin täytäntöönpanolle asetetussa määräajassa eikä ylipäätänsä missään muussakaan määräajassa.

41. Edellä esitetyn perusteella katson, ettei Espanja ole rikkonut direktiivin 3 artiklan 1, 2 ja 4 kohtaa lykätessään tiettyjen säännösten voimaantuloa 1.7.2006 asti.

Rikkoiko Espanja direktiivin 3 artiklan 1, 2 ja 4 kohtaa lykätessään tiettyjen säännösten voimaantuloa 1.7.2006 asti?

39. Komissio toistaa, että lain 7/1996 (sellaisena kuin se on muutettuna) 17 §:n 3 momentilla on tarkoitus panna täytäntöön direktiivin 3 artiklan 2 kohta. Siinä kuitenkin lykätään 60 päivän määräajan soveltamista 1.7.2006 asti. Direktiivissä ei sallita säännösten osittaista tai asteittaista soveltamista. Määräajan lykkäämisellä rikotaan näin ollen direktiivin 3 artiklan 1, 2 ja 4 kohtaa.

Oikeudenkäyntikulut

42. Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Katson, että kanne on hylättävä, ja Espanja on vaatinut, että komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Ratkaisuehdotus

43. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.